

Paa Grundlag af det foreliggende Materiale har man udarbejdet den som Bilag 11 aftrykte Oversigt, udvisende hvilket Antal Sengepladser i den i denne Paragraf omhandlede Forstand der findes i de forskellige Købstæder. De Institutioner, der har oplyst at yde Ophold mod Arbejde eller Betaling, er i denne Oversigt henregnet til Herberger. Udvalget ser sig imidlertid ikke i Stand til at opstille nogen Beregning over, i hvilket Omfang en *tvungen* Oprettelse af Herberger vil blive praktiseret. Forholdene i Vinteren 1930—31 har dog i hvert Fald for Københavns Vedkommende med tilstrækkelig Tydelighed vist, at der ikke her findes det tilstrækkelige Antal Sengepladser. Det skal i denne Henseende blot fremhæves, at man ved denne Afgørelse ikke uden videre kan sætte Behovet af Sengepladser i Forhold til vedkommende Kommunes Indbyggerantal; en mindre By, der ligger paa en Færdselsrute, kan have Brug for flere Sengepladser end en større By, der ligger mere afsides fra den almindelige Trafik.

Et fyldestgørende Grundlag for et Skøn herover vil formentlig først kunne opnaas, naar det foreslaaede Statstilsyn har haft Lejlighed til at virke i nogen Tid.

Udvalget har været klar over, at Indførelsen af Standardregler for de her omhandlede Institutioner samt af et Statstilsyn muligvis vil medføre, at nogle navnlig ved privat Initiativ drevne Institutioner ikke vil fortsætte. Til Afhjælpning af den herefter fremkomne Trang til Herberger vil Bestemmelsen i nærværende Paragraf kunne benyttes. Det her nævnte Usikkerhedsmoment bidrager imidlertid yderligere til at vanskeliggøre Beregningen af Bestemmelsens økonomiske Rækkevidde.

Til § 12.

Selv om man ved den i § 11 omhandlede Bestemmelse er gaaet ud fra, at Opretholdelsen af det fornødne Antal Herberger i første Række maa paahvile Kommunerne som en kommunal Opgave, har man dog ogsaa ment, at Staten og Amtskommunen bør deltage i Udgifterne ved Oprettelsen af saadanne Herberger, jfr. herved Beretningen Sp. 2183.

Det foreslaas derfor, at der af Staten og Amtskommunen skal ydes Tilskud til de en Kommune ved et Paabud i Henhold til § 11 paaførte Udgifter til Montering og Bygningsforanstaltninger, saaledes at disse Udgifter fordeles med en Trediedel paa Staten, Amtskommunen og Kommunen. For Københavns Kommunes Vedkommende, hvor der ikke bliver Spørgsmaal om Tilskud fra en Amtskommune, foreslaas Statstilskuddet fastsat til Halvdelen af de paagældende Udgifter.

Ved den i Paragrafens sidste Stykke indeholdte Bestemmelse gives der Loven tilbagevirkende Kraft med Hensyn til de i Paragrafens foranstaaende Stykker fastsatte Regler om Tilskud til Oprettelse af Herberger. Udvalget har ment, at Kommunerne ikke af Hensyn til Udsigten til at faa Tilskud i Henhold til Loven bør være fristede til at opsætte Indretninger af Herberger, men at de netop bør opfordres til at gaa i Gang hermed, ved at der aabnes Adgang til Tilskud ogsaa til Arbejder, der paabegyndes før Lovens Ikrafttræden.

Idet henvises til Bemærkningerne til § 11, skal det sluttelig bemærkes, at man ikke ser sig i Stand til at opstille nogen Beregninger over de Udgifter, der kan forventes paaført Statskassen i Henhold til nærværende Paragraf.

Til § 13.

Som et Korrelat til den Forpligtelse til visse Foranstaltninger, der paalægges de bestaaende Institutioner med Hensyn til Indretning og Montering, har man ment at maatte foreslaa en Adgang til Tilskud til disse Foranstaltninger, dog at Tilskuddet ikke kan overstige Halvdelen af de paagældende Udgifter.